

'HET ZESDE ZINTUIG'

Jacqueline Philips won vorig seizoen

“TUSSEN LEVEN EN DOOD LOOPT SLECHTS EEN STIPPELLIJN”

Het nieuwe seizoen van 'Het Zesde Zintuig' is van start gegaan en ook nu zal elke kandidaat Vlaanderen willen overtuigen van zijn of haar mediumtalenten. Wie daar het sterkst uitkomt, is – althans voor ons – koffiedik kijken, maar vorig seizoen was dat Jacqueline Philips (43). “De enige raad die ik de deelnemers van deze editie mee kan geven, is het programma zien als een leerproces”, zegt ze.

Toen 'Het Zesde Zintuig' in Nederland werd gelanceerd, werd het meteen een groot succes. Van de Vlaamse versie had men aanvankelijk niet zo'n hoge verwachtingen, niet in het minst omdat het Vlaamse publiek toch terughoudender reageert op programma's die raken aan het spirituele. Toch werd 'Het Zesde Zintuig' ook in Vlaanderen sneller dan verwacht een publiekstrekker. De prestaties van de deelnemende paragnosten en mediums waren afwisselend ontgoochelend tot beklemmend accuraat, maar dat Jacqueline Philips als winnaar uit de bus kwam, was geen toeval. Gaandeweg profileerde Philips zich steeds meer als een gevoelig en zelfbewust medium, iemand met een feilloos aanvoelen van sfeer en met een grote empathie ook. Nu loopt het nieuwe seizoen van 'Het Zesde Zintuig', te vroeg nog om veel te kunnen zeggen over het talent van de nieuwe deelnemers, maar voor Jacqueline Philips is het programma alleszins van groot belang geweest. “Daarvoor was ik niet echt met mijn mediumschap bezig”, zegt ze. “Pas na 'Het Zesde Zintuig' heb ik besloten mij daarop toe te leggen. Het programma was voor mij een leerschool, het ideale klankbord waaraan ik mijn gave kon toetsen. Ik ben er zelfverzekerder uitgekomen. Daarom heb ik voor de nieuwe kandidaten eigenlijk maar één raad: beschouw het niet als een wedstrijd, niet als een onderlinge strijd, maar als een mogelijkheid om jezelf te ontwikkelen, als een persoonlijk leerproces. Op die positieve manier kom je ongetwijfeld het verst.”

Heeft 'Het Zesde Zintuig' jouw leven ingrijpend veranderd?

Jacqueline Philips: Het heeft mijn leven een nieuwe wending gegeven. Vóór 'Het Zesde Zintuig' was ik niet echt met

Jacqueline Philips: “Voor mij was het programma een leerschool, geen wedstrijd.”

mijn gave bezig. Pas een goed jaar voor ik aan het programma deelnam deed ik af en toe wat consulten, om vriendinnen te helpen. Meer niet. Ik was aanvankelijk niet van plan om mee te doen, maar liet mij door een vriendin overhalen. En ik heb er geen spijt van. Het programma werd voor mij één grote leerschool, de ideale praktische manier eigenlijk om mijzelf uit te dagen en te zien hoever ik kan gaan. Om aan te voelen hoe mijn gave werkt. Voor mij was het dus een leerproces en geen wedstrijd. Ik raad de kandidaten van de nieuwe lichting trouwens aan om het ook zo te benaderen. Het is dé manier om als deelnemer uit dit programma te halen wat er uit te halen is, ook al 'win' je niet.

Verbazingwekkend dat jij het verder bracht dan sommigen die al jaren professioneel werken.

Het is niet omdat ik er in de praktijk nooit iets mee heb gedaan, dat mijn gave uit de lucht is komen vallen, hé. Ik ben ermee geboren en ik ben er mij altijd bewust van geweest. Als kind was het voor mij doodnormaal om dingen te zien en aan te voelen die anderen niet zagen of voelden, al kon ik dát onderscheid toen nog niet maken. Pas toen ik ouder werd, tussen acht en twaalf, realiseerde ik me dat ik anders was dan andere kinderen en dat niet iedereen dat op prijs stelde. Ik leerde ook zwijgen. Ik wilde immers niet bestempeld worden als 'dat rare kind'. Of: 'die fantaste'. Soms zei ik wel eens iets over een voorgevoel of over iets wat ik bij iemand aanvoelde - verdriet of angst bijvoorbeeld - maar na een paar harde reacties en confrontaties begreep ik dat ik dat beter niet meer kon doen. Mensen willen met bepaalde zaken niet geconfronteerd worden, al helemaal niet door een kind. Maar ook al kwam ik daar niet mee naar buiten en al was ik daar niet bewust mee bezig, ongetwijfeld is die gave in mij blijven sluimeren. Meer zelfs: door de ervaringen die op mijn levenspad kwamen, heeft die gave zich verder kunnen ontwikkelen. Ik ben nu 43 en ik weet dat ik nu, na al die jaren dat de gave sluimerend in mij is geëvolueerd, klaar ben om mensen te helpen.

Veel mediums hadden als kind een zwakke gezondheid of kregen af te rekenen met traumatische tegenslagen. Was dat bij jou ook het geval?

Ik heb mijn deel van negatieve ervaringen, van moeilijke levensmomenten gehad, maar de vraag is in hoeverre die voor mij lastiger waren dan voor een ander. Het is maar hoe je dat ervaart, natuurlijk. Iedereen maakt in het leven wel iets mee, iedereen wordt wel eens geconfronteerd met verdriet, met haat en woede, met afgunst, maar hoe je dat ervaart en vooral hoe zich dat in jouw persoontje ontwikkelt, hangt af van de manier waarop je daarmee omgaat. Zulke levenservaringen kunnen zowel bevrijdend als traumatiserend zijn. Vooral in mijn puberteit had ik het lastig. Met al wat ik intuïtief wist, durfde ik mensen wel eens aan te spreken en tot mijn verwondering leidde dat dikwijls tot conflicten, ruzies en aanvallen die ik niet verwachtte en waarvan ik pas achteraf heb begrepen dat het vooral met afgunst had te maken. Ik werd een 'bemoelial' genoemd, of iemand die het

Ik wilde niet bestempeld worden als 'dat rare kind'

altijd beter wist dan een ander. Dat bracht me in verwarring. Zat ik dan verkeerd? Als wat ik voelde en zei niet juist of waar was, wie was ik dan wél? Terwijl ik enkel handelde en sprak vanuit mijn zuivere aanvoelen. Dat bracht mijn zelfbeeld en zelfvertrouwen aan het wankelen. Creëerde een minderwaardigheidsgevoel. En als je hoog sensitief bent, zoals ik als kind was, kwetsen negatieve reacties je zoveel dieper dan dat het geval is bij iemand die van zich af kan bijten, die de nodige mentale weerbaarheid heeft om niet zichzelf in vraag te stellen maar te zeggen: "Jullie kunnen allemaal de boom in!" Dus ja, dat heeft emotionele littekens nagelaten. Maar aan de andere kant zullen veel mensen veel erger hebben meegemaakt. En het is waar wat je zegt. Kennelijk hadden veel paragnosten en mediums van mijn en vroegere generaties zulke confrontaties en ervaringen nodig om hun gave te toetsen en wakker te maken en te houden, maar ik denk dat de jongere generatie het wat makkelijker heeft en al op jongere leeftijd en intensiever met die gave bezig kan zijn. De term 'hoog

sensitief' wordt erkend, extra gevoelige kinderen krijgen meer dan vroeger de kans zichzelf te zijn en op een positieve manier met hun gaven te leren werken. Vandaar dat de aankomende generatie paragnosten en mediums verder zal gaan dan de oudere. Ik heb er een half mensenleven over gedaan om die gave tot ontwikkeling te laten komen, ik heb slechts gaandeweg geleerd met die spirituele dimensie in mij om te gaan. Veel jongeren kunnen dat nu van kindsbeen af tot ontplooiing laten komen. En dat is positief.

Je legt contacten met overledenen. Het is ontgoochelend welke banaliteiten die overledenen ons doorgaans maar te vertellen hebben.

Voor alle duidelijkheid: ik ben niet de persoon die contact legt met een overledene. Het is de overledene die de persoon met wie hij wil communiceren naar mij of een ander medium leidt.

Meer doen dan mij als communicatielijn openstellen, kan ik niet. Ik roep dus geen mensen aan gene zijde op, laat dat duidelijk zijn! Ik laat hen enkel mijn sensibeleit en als trancemedium zelfs mijn lichaam gebruiken om een boodschap of een observatie door te geven. Dikwijls voel ik uren voor hij of zij zich bij mij aandient al de entiteit die contact wil met die cliënt. En wat heet banaal? Meestal zijn het boodschappen aan geliefden en wat voor jou banaal is, is voor hen misschien wel essentieel. Als ik hun kan vertellen hoe iemand is overleden, hoe zijn leven is geweest, welke kleine en grote kanten hij had, welke zijn verzuchtingen waren en dat blijkt te kloppen, dan kan het voor die cliënt een opluchting zijn om te vernemen dat die geliefde niet compleet in de vergetelheid is verdwenen maar over de dood heen bestaat. De overledenen hebben dikwijls ook niet veel meer te zeggen dan een aantal persoonlijke zaken omdat zij zelf nog niet zijn gekomen van hun dood en de overgang naar gene zijde. Ook voor hen is het een aanpassings-, helings- en leerproces. Meteen na de ►

dood moeten zij eerst tot rust komen. Vervolgens worden zij uitgenodigd om hun leven onder de loep te nemen. Letterlijk dan. Elke gedachte, elk woord, elke daad, elke keuze uit iemands leven passeert de revue, met daaraan gekoppeld de gevolgen voor anderen en al de vreugde maar ook het verdriet dat dit met zich mee heeft gebracht. Heb ik jou in dit leven benadeeld, dan voel ik in de dood jouw verdriet daarover. En vice versa. Niet dat dit voor jou in een weegschaal wordt gelegd, nee, dat doe je zelf. Eerst is er verbijstering, dan volgen misschien opstandigheid en de weigering om de eigen fouten in te zien dan wel een diep schuldgevoel of een overweldigende schaamte. In elk geval duurt het een tijd vooraleer een persoon die is overgegaan dat verwerkt, zichzelf vergeeft en zich steeds meer openstelt voor de andere dimensie waarin hij zich bevindt. Hoewel 'tijd' relatief is. Aan gene zijde bestaan 'tijd' en 'ruimte' niet. Binnen dat helingsproces is het niet denkbeeldig dat een persoon aan gene zijde op aarde nog een paar losse eindjes wil afwerken. Om bijvoorbeeld iemand aan wie hij dat nooit heeft gezegd, duidelijk te maken dat hij van hem of haar houdt. Of om op een deftige manier afscheid te nemen als hij daartoe bij leven en welzijn niet de gelegenheid heeft gekregen.

Laten veel mensen losse eindjes achter?

Dat gebeurt vaak. Vooral dan bij mensen die plotseling overlijden en niet enkel bij hun geliefden maar ook bij zichzelf een enorme chaos achterlaten, zowel praktisch als emotioneel. Mensen die totaal niet voorbereid zijn op de dood. We zouden daar meer aandacht moeten aan schenken. We zouden kinderen vertrouwd moeten maken met de dood, wat dat inhoudt en hoe je daarmee kunt omgaan. Dat is niet luguber, integendeel, de dood maakt intrinsiek deel uit van het leven en aangezien we dat liever vergeten en we ook steeds meer afleidingen hebben om daar niet te moeten aan denken, gaan we mentaal steeds verder van de dood staan, zodat we er niet eens op voorbereid zijn. De realiteit van de dood zou er ons moeten toe aansporen elke dag te leven als was het onze laatste, op een positieve manier, door onze geliefden te tonen dat we écht om hen geven, door zo weinig mogelijk losse eindjes te laten liggen.

Jacqueline kreeg vorig jaar haar trofee uit handen van presentator Johan Terryn.

Eens overleden, kan een entiteit via bijvoorbeeld een medium wel nog contact opnemen met geliefden op aarde om die eindjes weg te werken, maar het is niet de bedoeling dat zoiets blijft aanslepen. Tussen leven en dood loopt slechts een stippelijijn, maar er gelden wel regels voor wederzijdse contacten. Een van die is dat zij zich niet intrinsiek moeten bemoeien met ons en dat wij van onze kant de doden laten rusten.

Wat worden we verondersteld in dit leven te leren?

Voor elk individu is dat een ander proces, maar eens in het hiernamaals de balans opgemaakt, beslis je zelf of je verder kunt evolveren in de geestelijke wereld dan wel op aarde terugkomt om nog bij te leren van wat je in je vorige leven hebt verzuimd. Het universum na de dood is opgedeeld in spirituele sferen. Via die hiërarchische sferen evolveren wij tot wij oplossen in de pure spiritualiteit van het ultieme Al, de allerhoogste sfeer. Dat wat feitelijk niet kan worden beschreven, maar alles omvat. Dat wat is. Iedereen legt die weg af in een eigen tempo, via een eigen leer- en bewustwordingsproces, maar uiteindelijk ontsnapt niemand eraan.

Wat heeft een Afrikaans kind dat na geboorte van de honger sterft daaraan?

Het is delicaat om over de functie van lijden en leed te praten. Puur menselijk heb ik het daar even moeilijk mee als ieder ander. Als medium weet ik echter dat ook lijden en leed een betekenis en functie hebben, is het niet direct voor de betrokkene, dan wel voor iedereen die er op een andere manier bij is betrokken en voor wie het deel kan uitmaken van een leerproces. Is niet alle kwaad een uitnodiging om het goede te doen? Is niet elke geliefde die wij aan de dood verliezen een bewijs van de waarde van

leven? Maar als mens is het minder makkelijk te aanvaarden, ik weet het. Ik ervaar het zelf.

Raakt het je wanneer men mediums of paragnosten ervan beschuldigt misbruik te maken van het verdriet van mensen?

Ik leer er mee leven. Voor elke keer dat dit verwijt wordt gemaakt, krijg ik tien bevestigingen van cliënten die er beter van zijn geworden en mij laten weten: "Ik kan weer verder met mijn leven!" Of: "Ik heb dit in mijn leven eindelijk kunnen afsluiten!" Dat is een mooi gevoel. Mensen die echt sceptisch zijn, zal ik toch nooit kunnen overtuigen. Ik begin er dus niet eens aan.

Je doet niet aan voorspellingen. Waarom niet?

Het ligt niet echt in de lijn van mijn gave en ik vind dat ik het beter niet kan doen. Als ik jou vertel wat je binnen drie maanden zal overkomen, zal je ernaar uitkijken, zal je misschien zelf de omstandigheden creëren waarin je iets - positief of negatief - kan overkomen. Dat is fout. Je moet niet zoeken. Wie en wat je op je levenspad moet ontmoeten, die ervaringen en die personen zullen er ook zijn, wat je ook doet. Alleen: als je je aan iets omschreven verwacht, zal je wellicht krampachtiger reageren of totaal andere verwachtingen hebben dan bij een bepaalde realiteit past. Maar daarvoor hoef ik geen informatie achter te houden. Hierboven weet men kennelijk wat goed is voor ons om weten en wat niet en men zal je niet meer meedelen dan gezond voor je is. Jij bent het tenslotte die in dit leven moet leren, jij bent het die keuzes moet maken, die moet beslissen over je gedachten, woorden en daden. Dat kan niemand in jouw plaats doen!

Tekst: Dominique Trachet

Over het programma 'Het Zesde Zintuig' verscheen bij de Standaard Uitgeverij net het gelijknamige boek. Winkelprijs: € 17,50

 | dankzij Azur.be koop je dit boek met korting |

 [bestel op www.primo.eu](http://www.primo.eu)